

[**Hanne Reintoft.**]

kan socialdemokratiet ikke stable en opposition på benene i et politisk spørgsmål, hvor de selv gang på gang har grebet ind i forhandlings- og strejkeret. Bag alle ordene har der heller ikke været et øjebliks tøven med hensyn til, om man skulle gribe ind.

SFs tilslutning er et kapitel for sig, det er noget nyt. Selv i maj 1968 under styrmandskonflikten fastholdt SF dog, at arbejdsmarkedets parter måtte have ret til at ordne deres forhold, og det blev understreget, at strejkeretten i sidste instans er lønmodtagernes eneste reelle våben. Det turde være rigtigt også i dag. Men nu accepterer SF ikke alene, at man ophører en forligsskitse, som arbejderne ikke har haft lejlighed til at tage stilling til, men samtidig må man også acceptere, at for at få arbejds-giverne og storlandbruget til at godkende et forlig, der på næsten alle punkter er en imødekommelse af deres nej-politik, så skal de have yderligere kompensation af den store lønmodtagerbefolkning, der må se sine levevilkår forringet, bl. a. for at skaffe penge til det store landbrug.

Hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) talte om de øvrige befolkningsgruppers forståelse for landbrugserhvervene. Ja, de øvrige befolkningsgrupper føler det som et åg, de bærer på. Vi har så travlt med vores velfærd, men man må dog vide, at i mange landarbejderhjem kender man ikke noget til den velfærd, og overarbejde er næsten en nødvendighed for at få til dagen og vejen. Men det interesserer åbenbart ingen. At fastholde den situation kan altså gøres på et par dage uden at spørge de arbejdere, der skal tolerere det, om de vil. Det gøres således, at en borgerlig regering kan stå her og takke de partier, der skulle varetage arbejderne interesser. Der bliver ingen tak den modsatte vej.

Det kan vel ikke undre, at man fra slagteriarbejderforbundets side har sagt, at der var uro på arbejdspladserne, og har understreget, at når folkettingen tager sagen i sin egen hånd for at afgøre den, så må man også vide, at man måske ikke kan standse uroen. Dette er et diktat, det har været en uværdig komedie, og det er en bitter pille for befolkningen — men det er måske også

lærerigt at se, hvor mange der har deltaget i det.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgård): Jeg har ikke meget at sige i anledning af de indlæg, der er kommet. Der er ikke stillet mange spørgsmål til mig, men en enkelt bemærkning synes jeg, jeg er nødt til at drage frem. Hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) fra partiet venstre var inde på, at forligsinstitutionen havde vist en elastisk holdning og været rede til at tage medansvar for den lovgivning, der her er tale om. Det er en fejlfortolkning. Forligsinstitutionen er ikke blevet afæsket nogen mening om dette lovforslag og har altså ikke haft anledning til at være hverken mere eller mindre elastisk. Ansvar for dette lovforslag og de foreslåede ændringer og regeringens villighed til at medtage disse ændringer i en kommende lov og forholdet til mæglingsloven, det er naturligvis et ansvar, som påhviler mig. Jeg er ikke uden betænkelighed over for, hvad der her sker, men jeg mener af grunde, som vil fremgå af, hvad jeg siger, at det er, alt taget i betragtning, en rimelig løsning, også set i forhold til forligsinstitutionen, man når frem til.

Det, der sker, er jo, at der nu ophøjes til lov det mæglingsforslag, der ville være blevet udarbejdet af forligsmanden, såfremt begge parter havde givet tilslutning til hans ultimative skitse af 28. april 1969. Nu vil denne udarbejdelse ske under mit ansvar, men i øvrigt på sædvanlig måde, idet forligsmanden bistår ved den tekniske gennemgang af skitsen, der foregår sammen med parterne. Der sker altså ikke nogen krænkelse, hvad angår det fortrolige materiale i forligsinstitutionen, idet det, der kommer til offentlighedens kendskab, alene er det, der bliver en bestanddel i kommende arbejdsoverenskomster, og det er klart, at det er ifølge sagens natur ting, der ikke skal holdes hemmelige.

Derimod må det være et krav, parterne har, når de fremover skal have drøftelser med forligsmanden i vanskelige situationer, at de kan være fuldstændig sikre på, at han ikke krænker fortroligheden, der knytter sig til de synspunkter og det materiale, de under forhandlingernes gang forsyner ham med. Der sker altså ikke ved ophøjelse til